

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА СВЕ ПОЛИЦИЈСКЕ РАДЊЕ

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут недељно. По потреби биће ванредних бројева. Претплата се шаље уредништву у Београду „Краљев трг“ до Управе града Београда, а у унутрашњости код овлашћених скупаљача или на пошти. Цена је листу: селима, које улазе у састав општине а која је већ претплаћена, чиновницима, учитељима, званичницима, општинским писарима и осталим званичницима у опште годишње 12, полугодишње 6 динара. Гостионичарима и механичарима из унутрашњости годишње 16, полугодишње 8 динара. Жандармима годишње 8, полугодишње 5 динара, ну ови се по овој цени могу претплатити само преко својих командири полицијских односно пограничних одреда. Надлештвима у опште 20 динара на годину. За иностранство: годишње 24, полугодишње 15 динара. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи не враћају се.

ОСУДА НЕВИНОГА

(НАСТАВАК)

Сетимо се само како је Виљем, кад се, позван Цитеном, нашао у крчми, био само у панталонама, како је, кад му Цитен нареди да иде по лекара, изговарао се да не може што је само у панталонама. На што то? Зашто, место тога, не оде један час да и друго што треба обуче? То, извесно, није без узрока! — Виљем је после притворен, а у своју собу није се више враћао. Има само две могућности: или је Виљем, кад је стражарно спровођен општинској кући, имао на себи од одела само оно, у чему је био кад је у крчму сишао, а то је да је био само у панталонама (што кад имамо у виду октобарску ноћ, није вероватно); или је био у капуту што му је, доле, у приземним просторима, стајао и пре (обешен, може бити, у салончићу за пишање и брјање). Сведок Шартман — а ово као да је превиђено — изречно тврди, да је Виљем, кад га је видео 25. октобра у вече, био у другом капуту, а не у капуту што га је имао на себи у притвору за време истраге и код пороте. Несумњиво је погрешка, што одмах није трагано о капуту, који је Виљем имао на себи раније и пред долазак у крчму скинуо.

Сасвим је на свом месту и у реду, што је у јутру, 26. октобра, чињен увиђај стана Виљемова. Том приликом нађене су на поду крвљу упрскане ситне струготине неког дрвета. Полицијски комесар питао је Фолберга, да ли когод у кући нема какав чекић и, кад Фолберг рече да има, они, који су те ноћи стражарили кућом, казаше како су један чекић нашли завучен иза ормана. Одмах се, наравно, узе, да је то оруђе, којим је извршен овај ужасан злочин. За то беху доказ сасвим приметни трагови крви на месту, где је гвозђе набијено на дрвени држак. Држак је био влажан и струган — зликовац је стругао искрваљена места на дршку и за тим прао. Сад се знало откуда су и оне струготине дрвета, нађене на поду у соби. Оне, као и чекић, узети су као *corpora delicti*.

Да се овој околности на месту дела поклонила потребна пажња, ставило би се питање где је чекић пран? Може бити да би се открили трагови крви и на месту где се пумпа ручком хвата, па, тим поводом, истраживало би се и ко је у то баш време употребљавао пумпу. Али органи власти на то нису мислили; за њих је био довољан факат: да је жена Цитенова свога мужа окривила. Зато се стало мислити о ножу који је од Цитена одузет, па се закључило, да је чекићев држак само тим ножем могао бити струган. На Августа Виљема ту се није ни мислило. А да није и он имао какав нож? Наравно, имао је! Шта ли је било с тим ножем?

Већ смо казали како је Фолберг, пошто је Виљем сишао у крчму, на ковчежићу поред постеље нашао отворену Виљемову бритву, па је метнуо у цеп, вероватно у намери да је Виљему даде. Но ту намеру ипак није извео; по свој прилици заборавио је на то услед узбуђења у које је дошао, видевши своју мајсторицу сву у крви. Пошто су Цитен и Виљем одведени у притвор, Фолберг врати бритву у собу и остави ју тамо одакле ју је и узео. 26. октобра бј Виљем враћен у свој стан, да се преодене, односно обуче. Мисли се да је Виљему тада испало за руком да завара очи стражи, да узме бритву и ма како и ма где је склони. Било како му драго, тек карактеристично је да тога ножа више није било. Ни на шта од тога

није пажено, кад се већ имала у виду бритва при Цитену нађена и у њој првенкасти делићи дрвета од 1 мм. до 1,3 мм. велики и кад се имала вера у исказ жене Цитенове, јер од тада се добило постојано мишљење и уверење, да је Цитен извршио ово убиство. Ово је „појачано“ још тиме, што је, у току истраге, Виљем потврдио, како је очевидца овога злочина, који је Цитен учинио. Међу тим остало је необјашњено како је могао Виљем у тренутку хапшења Цитенова узвикнути: „Мој мајстор није убица!“ а сад да га оптужује.

Дакле: исказ жене Цитенове пред саму смрт, која зацело тако на самрти није лагала; у Цитеновој бритви нађена ситна првенкаста парчад дрвета, о којима се мисли да су таква само од крви; исказ „очевидца“, за каквог се Виљем издаваше — све то утврђивало је у уверењу: да нико други није учинилац него Цитен, сувише још кад се узме у вид како се у опште мислило о Цитену, какав је глас уживао у околини својој и како је по томе он сасвим могао бити и склон да учини то, што му се на терет меће. — Наш је задатак да покажемо, да ни Цитенов исказ, ни она дрвена парчад, ни исказ Виљемов нису доказ за кривицу Цитенову.

Да промотримо најпре исказ жене Цитенове. Као што је већ казано, жена Цитенова именовала је прво „ниткова Розбаха“, за тим мужа свога као оног који јој је ране задао. То је казала 25. октобра, и то на питање Вајнрихово. Вајнрих је пропустио да дозна чиме је жена Цитенова тучена, што је чудно у толико, у колико тада, кад ју је питао, није се могло знати којим је оруђем злочин био извршен, јер чекић је нађен тек сутра дан.

Са гледишта криминалистичког у опште интересан је говор обојице лекара са повређеном у крчми. Д-р Бергер питао ју је: „Је ли вас муж тукао?“ — „Јест“. — „Чиме вас је тукао?“ — „Песницом“. — После неког времена, исти лекар поново је упита: „Да вас није ко други тукао?“ Она и на то одговори опет исто, одобравајући. Кад је по том запита Д-р Хертмани ко ју је тукао, она нешто проумла, што овоме лекару изгледаше као да рече: „Вернер“. „Ко?“ питаше он даље и доби одговор: „Он сам“. И по трећи пут је питаше, и доби одговор: „стражар“. Најпосле питаше је да ли ју је муж тукао, а по том да ли ју је стражар тукао — и у оба случаја одговорила је: „Јесте“.

У болници питана је жена Цитенова такође за злочинца. Најпре ју је питао полицијски комесар Готшолк, коме она именова најпре Штурма (а тај је био раније код Цитена у служби као шегрт), по том два пут Цитена, најпосле суседа Функција, додајући да ју је тукао нечим, што је сакрио испод степеница. Код болничарке Јованке Клоберг именовала је Розбаха и Функција. У јутру, 26., означавала је више пута Цитена („мој муж, Цитен, мој супруг, мој човек), доцније је говорила: „Није мој муж“.

На питање чиме је тучена, рекла је једном: „Једним кључем“, други пут: „Једним чекићем“.

Болесница Августа Тробах, која је лежала у истој соби, кад ју је питала за име злочинца, добила је одговор: Цитен. Кад ју је по други пут питала: „Је ли истина да вас је муж тукао?“ жена Цитенова рече: „Не, мој муж није то учинио“. Питана чиме је тучена рече: „Воловском жилом“.

Кад ју је сестра, 26. по подне, питала: „Марице, ко те је тукао?“ одговорила је: „Па ти већ знаш! Алберт, као и

увек". Својој сестри рече и то, да ју је тукао штапом. — Истражни судија, дошавши исто после подне у болницу, нашао је повређену сасвим у аматији; није се могла ни саслушати,

Но још у подне саслушавао ју је комесар и то саслушање ишло је овако:

— Хоћете ли да одговарате?

— Хоћу.

— Чујете ли шта говорим?

— Чујем.

— Ко вас је тукао? Хоћете ли да ми кажете ко вас је ударао?

— То је чинио мој муж.

— Чиме вас је тукао?

— Мислим, воловском жилом.

— Па јесте ли се свађали с мужем?

— Да.

— Где сте били, кад сте тучени?

— Напред у соби.

— Одакле дође ваш муж?

— Мислим изнутра.

— Па где је био?

— Ви хоћете све да знате. — Прекида говор —

— Где је био калфа Виљем кад сте тучени?

— Не знам.

— Да ли је већ био отишао да спава?

— Не знам.

— Чиме вас је муж тукао?

— Сигурно кључем. — Дуже ћутање.

— Јесте ли ви метнули чекмеце с новцима на сто?

— Не.

— Па где је било?

— Требало је да је под кључем.

— Где су биле калфе вашег мужа?

— То не знам.

— Чиме вас је муж тукао?

— Кључем.

— Кад је дошао кући ваш муж?

— У неко доба.

— Јесте ли се свађали што са својим мужем пре него што вас је тукао?

— Те колико.

— Где је био ваш муж?

— Не знам. — Опет дуже ћутање. —

— Где је био ваш муж пре тога?

— Са страг у соби; дошао је овамо и загледао на све стране.

— Рече ли вам што год?

— Не, не рече ништа.

— Беше ли и Виљем у соби?

— Да, он беше натраг.

— Шта је радио тамо?

— Распремао је.

— Чиме вас је тукао муж?

— Воловском жилом.

— Одакле је узе?

— Испод стеница.

Тиме је свршено саслушање (при коме деловође није било да пише, него је доцније исписано). Повређена поче сад тихо да пева. (Наставиће се)

ИЗ БОЛНИЦЕ ЗА ДУШЕВНЕ БОЛЕСТИ У БЕОГРАДУ

Прилог за грађу за српску судску психијатрију

ЛУДИЛО ГАЂАЊА, УБИСТВО И ПОКУШАЈ УБИСТВА

ОАОПШТИО

Д-р Војислав М. Суботић — млађи

СЕКУНДАРНИ ЛЕКАР У БОЛНИЦИ ЗА ДУШЕВНЕ БОЛЕСТИ

(3)

2). 5. ребро на левој страни грудног коша је засечено, 2 с. м. од грудне кости. Засек је постао при убоду, описаном у лекарској сведоци под бр. XIII. Нож је убоден правцем с лева

у десно. а општрицом био је окренут на ниже. Врх ножа ушао је у грудну дуљу — *vulnus penetrans*.

У медиастиналном простору — масном ткању види се доста велики излив крви.

Кесица срца није повређена.

Лево плућно крило је атрофично, има многа ателектатичка места. Ткање је као крпа, мало ваздуха садржи. У шупљини грудној на левој страни има до 400. гр. крви,

Пошто је крв извађена, виде се до кичменог стуба 3. ране — отвора, који комуницирају са ранама под бр. I. II. и III. Ударцем који је под I. описану рану произвео пресечено је 3-ће ребро до самог кичменог стуба.

Ударцем, којим је постала рана описана под бр. II. у лекарском уверењу, пробушен је грудни кош између 4-тог и 5-ог ребра, а најзад ударцем, којим је постала рана под бр. III. пресечено је 5-то ребро.

Но поменутих трима ударцима проваљен је не сами грудни кош, већ је повређено и само лево плућно крило.

Ударцем, који је произвео рану I. проваљен је врх доњег лобуса левог крила и доњи део горњег лобуса истог крила. Канал рани улази за 3. см. у доњи део горњег лобуса.

Канал ране под бр. II. улази за 1. см. у ткање горњег дела доњег одељка — лобуса плућа; а најзад канал ране под бр. III. улази за 2. см. у плућно ткање испод канала ране описана под бр. II.

На месту где се налази на трбуху модрица под бр. XIX. описано у лекарском уверењу, налази се у поткожном ткању велики излив крви. —

Десно плућно крило је здраво. —

Лекарско мишљење.

Пошто је узрок смрти јасан, одустало се је од даље секције. Петрија је умрла услед повреда плућа унутрашњим закрвављењем и великим губитком крви — акутном анемијом.

Повреде су нанешене општрим оруђем — ножем и гњечењем (повреда под XIV и XV.).

22. Новембра 1898. г.

Чачак.

лекар окр. рудничког,

Д-р. Ј. Кузел.

лекар среза трнавског и љубињског

Др. Венцеслав Стејскал млађи.

Лекарско уверење

По наредби среске власти од 16. децембра т. г. Бр. 16183 прегледао сам у чачанској окр. болници Саву Терзића из Мрчајеваца, старог до 30 година и нашао сам на њему следећу повреду:

Испод десне кључне кости види се ружичаст ожиљак, усправног правца, дугачак 2 см. Ожиљак је у свима правцима покретан.

Лекарско мишљење

На месту, где је сад ожиљак, била је рана, општрих ивица, која је нанешена општрим оруђем пре 3—4 недеље, што се по ожиљку лако може оценити, јер је свеж — ружичасте боје. Рана је постала убодом — *vulnus punctum*, који је ишао кроз кожу до поткожног ткања, јер је ожиљак у свима правцима покретан. Боловање је трајало највише 3 недеље (21 дан). Повреда је била лаке природе.

17- децембра 1898. г.

Чачак

Д-р Венцеслав Стејскал, мл.

лек. ср. љубињ. и трнавског

Сведок Добросав Петровић, сведочи, да је оне ноћи, кад је Вељко избо своје жртве, приликом излажења на поље у авлију, чуо да Вељко нешто виче неразумљиво и глас окреће на разне начине, али он на то, вели, није обраћао нарочиту пажњу, јер му Вељко „није ни изгледао чисте савести“.

То исто казала је и његова жена Перса.

Рађено 27. децембра 1898. г.
у Пријељани.

Кривични испит оптуженог Вељка Тошића, земљоделца из Мрчајеваца.

Због покушаја убиства.

Опште питање. Ја сам Вељко Тошић, земљоделац из села Мрчајеваца, стар 24 год., неосуђиван до сада, српски поданик,

ожењен и имам једно дете, вере сам православне. *Здрав сам и душевно и телесно.* Не знам зашто се узимам на испит.

На стварно питање показа: Кад сам 24-ог новембра ове године пред зору избод ножем Петрију жену Лазара Јовановића из Мрчајеваца, која је од тих повреда доцније у чачанској болници и умрла, ја сам ножем повредио и Саву Терзића из Мрчајеваца. Ово сам признао и показао и на ранијем мом испиту код ово-среске иследне власти, па ћу и сада, нарочито о Сави, показати како је било.

Са тим Савом Терзићем били смо у омрази за то што ме је раније *обедио* да сам му украо са његовог плуга гвожђе, када сам код његове куће радио и ако није било то у истини. Због тога ме је он једном пресрео на друму са ножем и напао ме псујући ми оца, матер и т. д., но ништа ми друго није урадио. Тако његово поступање према мени *изазвало* је између нас *мржњу*, па и *презао* сам да ме не би када *изне-нада* убио.

Имајући код себе такво уображење, онога истог јутра кад сам Петрију избод ножем и свалио у јендек, када сам понова изишао из своје куће, спазим на путу близу јендека где је Петрија лежала, тога истог Саву Терзића, те како сам имао у рукама онај исти нож са којим сам Петрију повредио, а међу тим Сава је и ту на мене навикнуо и грдио ме, налетим на њега и ножем га ударим више груди до десног рамена те му расечем доку а и повредим га. На то он поче викати за помоћ а ја се вратих натраг у своју кућу.

Не знам ни ја какву сам имао тада намеру према Сави. Сигурно да га убијем, јер је на мене наишао у ономе моменту, када сам још био у раздраженом и уплахиеном стању због убиства Петријиног, па ме је он његовом виком још више цо-плашио и навукао на освету, да га убијем, но он се склонио те тај ударац није рђаве последице донео.

Имаш ли што у своју одбрану по овоме да наведеш? Немам друго шта навести, пошто није било очевидаца када се је то догађало.

Имаш ли имања каквог? Имам једну ливаду где ми је и кућа била.

Испит ми је прочитан и све је записано што сам казао. Речи су моје. Писмен сам. **Вељко Тошић**

Начелник среза љубићског

Бр. 16525.

28. децембра 1898. г.
Презљина.

Првостепеном Горњо Милановачком Суду

Вељко Тошић, тежак из Мрчајеваца, стар 24 године, ожењен и има једно дете, неосуђиван, вере православне, српски поданик.

Оптужује се зато: 1., што је на дан 24. новембра ове год. изјутра, на сеоском путу, напао Петрију удову Лазара Јовановића из Мрчајеваца и избод је ножем на више места, од којих је повреда у скоро и умрла, и 2. што је тога јутра и до самог тога места насрнуо на Саву Терзића, земљоделца из Мрчајеваца, који је туда — путем — пролазећи спазиво избодену Петрију па свратио да је види, те и њега је ножем с десне стране груди, близу рамена, ранио.

Овим поступком Вељко је створио себи две кривице и то: прву казниму по тач. 1 § 160 а другу по § 156 с погледом на § 41 казног закона, које по § 69 истог закона долазе у стицај. Саучасника у оба дела нема.

Ова његова дела доказују се:

I. По оба два дела

1. Његовим потпуним признањем код ово среске власти § 225 кривичног поступка; и
2. Лекарским сведоџбама § 224 крив. поступка.

II. По првом делу

- 1., Што је у његовој кући у постели по гласу протокола увиђаја и претреса, нађен крвав нож (оруђе) којим је дело извршено тач. 8. § 121. кривичног поступка; и
- 2., Што га је убијена Петрија пред смрт означила за извршиоца дела — тач. 3. § 123. крив. поступка.

III. По другом делу

- 1., Што га повређени Сава означаје за учиниоца дела тач. 5. § 121. кривичног поступка.

2., Што је био на томе месту и близу истог при извршењу првог и другог дела, као што и сам признаје, а то се његово признање утврђује у неколико и исказом сведока Добросавца Петровића и његове жене Персе — тач. 7. § 121. кривичног поступка.

Приватни су тужиоци:

По првом делу Љубомир Јовановић из Мрчајеваца, син убијене Петрије. Шта он тражи види се из његове тужбе Бр. 16523.

По другом делу Сава Терзић, земљоделца из Мрчајеваца. Шта он тражи види се из његове тужбе Бр. 16523.

По оба два дела оптуженог Вељка тужи и ово среска и иследна власт по званичној дужности и тражи, да се осуди на заслужену казну и да плати: прописану судску таксу, сведоцима и присутнима дангубу, савитетском фонду 35 динара, и каси ово среској у притвору учињени трошак у 12 динара, као и државној каси да накнади 24 динара издате (уведене) ди-јурне чиновничке и служитељске за учињени извиђај на лицу места и његов спровод.

Каквог је владања и имовног стања види се из уверења општинског суда.

Душевно и телесно познат је као здрав.

На основу § 158. кривич. поступка шаљем суду сва акта ислеђења и спроводим му оптуженог Вељка на осуду.

Шаљем и крвави нож нађени у његовом стану, као „*corpus delicti*“.

Начелник среза,
М. Симић

(Наставиће се).

ОПШТИНСКИ ПОСЛОВИ

Записник на општинским зборовима.

Збор се отвара тачно у 8 часова изјутра, онако како је то и у позиву за сазив општинског збора заказано. Њега отвара преседник општ. суда. Ако на збору има 20 правних гласача, онда се из њихове средине бирају два грађанина и придају се преседнику за састав бирачког одбора. Ако не буде било толико гласача, онда ће се ово извршити када се толики број скупи. Када се овај посао обави онда ће се саставити, овакав:

Записник.

На данашњем општинском збору, који је по решењу одбора од 10. Априла 1900 године и позиву општ. суда од 12. Априла 1900 године, сазван за избор два кмета и десет одборника, ми потписани бирачи, изабрали смо из своје средине Никољу Мандића, економа и Петра Ћосића, терзију, придавајући их преседнику у састав бирачког одбора.

20. Априла 1900. год.

Паланка.

следећу потписи најмање
20 бирача.

Пошто се овај посао сврши и изабрани грађани заузму своја места, пред она два одборника које је општ. одбор одредио и преседника општ. суда, онда је бирачки одбор састављен и он отпочиње свој рад. Преседник позива бираче редом једног по једног на гласање. Бирачи прилазе бирачком столу и свој глас дају лично.

Сваки кандидат за кмета и одборника имаће своју листу у коју ће се редом бележити имена и презимена гласача који су за кога кандидата свој глас дали. Та листа имала би ову своју форму:

Рађено 20. Априла 1900 године
на општин. збору у суду општине
Паланачке.

Бирамо за кмета општинског суда (или одборника општинског).

Марка Николића, опанчара

1. Мијаило Нешић
2. Петар Николић
3. Спаса Петровић и тако редом колико их год буде за њега глас дало.

Бирачки списак држи преседник општ. суда и како који бирач прилази столу ради гласања, он се уверава, да ли је исти уведен у бирачки списак и ако јесте он код његова имена ставља знак, да је овај бирач гласао.

За све време трајања збора за бирачким столом морају бити три члана бирачког одбора.

Гласови се примају од 8 часова до 12 сати пре подне, затим се примање гласова прекида и наставља од 2 до 5 часова по подне (по селима до 3 сата по подне) после овога времена неће се нико на збор пуштати, но се морају примити гласови од свију оних, који су се до тога времена на збору зајекли.

Кад се гласање сврши, онда преседник са одбором пребраја по азбучном списку број гласача, колико је на збор дошло и гласало и то одмах запише и објави. Затим се прилази бројању гласова колико је који од кандидата добио. На свакој листи појединог кандидата на дну означиће се и словима колико је добио гласова. Први табак зборскога рада је позив за општински збор, други записник о саставу бирачког одбора а затим се овим актима прикључују редом табаци кандидата и то оним редом по већини гласова колико је који добио. Најпре табаци кметовски, па онда одборнички. По овоме се приступа саставу записника који треба да гласи:

Рађено 20. Априла 1900 год.
на општ. збору у суду општине
Паланачке.

Записник збора.

Данашњи општински збор, који је на основу одборске одлуке и позива општ. суда од 12. Априла № 574. сазван ради избора два кмета и десет одборника, обављен је у реду.

Збор је отворио преседник општинског суда тачно у 8 часова пре подне и када је се скупило 20 гласача, изабрана су два грађанина, који су ушли у састав бирачког одбора, а затим је отпочето примање гласова. Гласови су примани до 12 часова пре подне, а тада је примање прекинуто и продужено у 2 сата до 5 сати по подне. (У селима до 3 сата по подне).

По избраном бирачком списку има 420 пуноправ. гласова. На збор је дошло и гласало 232 (или колико буде) гласача. Од бираних за кметове општ. суда добили су:

- 1 Марко Николић опанчар 220
- 2 Никола Симић абаџија 210
- 3 Ранко Марковић економ 20
- 4 Петар Јеремић кафеџија 4
- 5 Сима Павловић баштован 1.

и тако редом по листама бележи колико је који од кандидата добио гласова. У записник заведе све па ма кандидат не имао више од једног гласа).

Од бираних за одборнике општ. суда добили су:

- 1 Никола Нинић кројач 205
- 2 Петар Марковић терзија 205
- 3 Петар Јеремић кафеџија 96

(и тако редом означи колико је који од кандидата гласова добио, па ма који од њих имао и један глас.)

Бирачки одбор пошто је пребројао гласове, нашао је да су за кметове општ. суда, добили апсолутну већину (означи имена) и њихов избор оглашава као пуноважним. Тако исто нашао је да су за одборнике општ. суда избрани (означи редом имена) и према томе и њихов избор оглашава за пуноважан.

Ово је саопштено бирачима одмах од стране бирачког одбора 20. Априла 1900 године № 628 у Паланци.

Деловођа

Преседник бирач. одбора
Чланови бирачког одбора.

Овај овако састављен записник прикључује се осталом зборском раду, као последњи табак означивши и његов редни број, а затим се сва изборна акта прошивају јемствеником тако да се печат преко њега удара код потписа преседникова и чланова бирачког одбора.

У селима се избор и резултат гласања објављује одмах по свршетку збора, а у варошима и варошицама средством објава. Селски општ. судови по закључку збора ове објаве поред тога што је резултат збора одмах оглашен, прилепиће у општ. судници и где на видном месту у општини. Ове објаве гласе овако:

Објава:

На данашњем општинском збору, који је био одређен за избор два кмета и десет одборника општ. суда, по азбучном бирачком списку било је 420 пуноправних гласача а дошло је и гласало 232 правна гласача, од бираних добио су за кметове (означи редом из записника имена свију кандидата и број колико је који гласова добио).

За одборнике добио су (означи редом имена и број гласова.)

Према овоме добио су апсолутну већину за кметове (означи имена) а за одборнике (означи имена) и зато их је бирачки одбор огласио за избране, што се објављује грађанству ради знања.

Од стране бирачког одбора, 20. Априла 1900. год. № 628. у Паланци.

Сваки гласач који је на збор дошао и дао свој глас има права у року од три дана на жалбу надлежној полициској власти. Ако у року од три дана не буде жалбе, општ. суд уводи ново избране кметове и одборнике у дужност и средством свештеника заклиње их на исту. Заклетву потписују сви а оверава је свештеник и преседник општ. суда. Заклетва гласи:

Н. Н. заклињем се јединим Богом, да ћу владајућем Краљу Његовом Величанству Александру I и отачаству веран бити, да ћу се Устава и закона земаљских придржавати; да ћу дужност мога звања тачно отпављати и општ. и државне интересе савесно заступати и бранити. Тако ми Бог помогао!

потписи полагача заклетве

25. Априла 1900. год.
Паланка.

извршио заклетву
потпис свештеника и његов печат

(М. П.)

Председник суда
потпис.

Ова се заклетва прикључује под новом нумером изборним актима и иста се чувају у општ. архиви.

* * *

Суђење по грађанским споровима

Једна пресуда за тражење накнаде штете

а, тужба

Суду општине лелићке

Милосав Ивановић, земљоделац овдашњи самовласно је искључио моју живу ограду и преорао моје земљиште. За ово самовлашће тужио сам га био томе суду и суд пошто је се излећењем уверио о његовој кривици, казнио га је са пет дана затвора а мене је упутио да накнаду штете тражим особеном грађанском парницом. Са овом пресудом нисам био задовољан, с тога што сам тражио да ми се истом досуди и накнада за причињену штету, но пресуда је одобрена и према томе постала је извршна. Услед тога принуђен сам обратити се овом тужбом суду, којом тужим Милосава, и тражим да ми исти накнади штету у 90 динара коју сам имао у томе што сам на место моје живе ограде морао подизати плот, за који сам исекао потребну грађу у мојој шуми.

За доказ да је ово извршио Милосав, подносим у овереном препису препис акта, по његовој кривици а и кривичну пресуду, којом је за ово дело осуђен. Молим суд да га на плаћање ове причињене ми штете осуди, да ми накнади плаћену таксу и на име трошка и дангубе 20 динара.

Основ тужбе накнада штете.

Вредност тражбине 90 динара.

Доказ исправе.

13. Марта 1900 г.
Лелић

Марко Ђурић земљ.

б. белешка

Рађено у суду општ.
лелићке 20. Марта 1900.
год. Лелићи.

Белешка по спору

Марка Ђурића, земљоделца олд.
противу

Милосава Ивановића земљ. олд.

судили су

Преседник суда
Кметови.

Због накнаде штете
вредност 90 дин.
Доказ исправе.

На данашње рочиште дошли су парничари. Прочитана је тужба. На понуду суда, парничари се нису могли поравнати.

Тужилац оста при тужби, тражећи, да суд туженога по његовом тражењу осуди, на плаћање. За данашњи предстанак тражи 5 динара.

Тужени рече: ја нисам крчио ограду тужиоцево, но сам искрчио моје земљиште, јер је тужилац том својом оградом исто био захватио. Суд ме је истина својом пресудом осудио на казну, али то није било право, јер сам се позивао на сведоке Милана Илића и Негована Марића, који би утврдили да је доиста постојало заузеће, но суд то тада није учинио, зато молим да се сада ови сведоци позову и испитају, који ће моје наводе утврдити. Према овоме за накнаду какве штете не могу бити одговоран, јер овде сам ја у ствари оштећен а не тужилац. У осталом и ако нађе суд да бих, ја требао тужиоцу какву штету плаћати, тражење тужиоцево је претерано, јер заграда, коју је он сада подигао, не може коштати колико он тражи и то би се имало вештачки оценити.

Молим суд да ово рочиште одгоди и друго одреди, и да вредност овога спора вештачењем оцени. Од своје стране за вештака одређујем Перу Секулића, а њему за замењеника Павла Марића.

Тужилац пристаје на вештачење, а испиту сведока, вели, да нема места. За вештака одређује Јанка Бркића а њему за замењеника Мирка Терзића.

Када су се парничари сложили на вештачење, то суд налази да истом има места. § 247. и 248. грађ. пост. Даље суд налази да има места испиту сведока, зато

Решава

Да се позову избрани вештаци од стране парничара ради избора трећег вештака. Затим извршити вештачење у присуству кмета и писара, на лицу места. По томе одредити рочиште, на које позвати парничне стране и сведоке, када ће се овај спор пресудити.

Писар

Председ. суда
Кметови.

в., састав вештачења

Рађено у суду општине
лелићке, 3. Априла 1900 г.

Дозвани су избрани вештаци
Петар Секулић и Јанко Бркић,
да изабере трећег вештака, они
изабраше

Милоја Лукића а њему за
замењеника Марка Мандића
Петар Секулић
Јанко Бркић

оверава

Писар

Кмет

Вештаци су претходно пре вештачења заклети пошто су
то парничари захтевали § 239. грађ. поступка.
г., Вештачење

Рађено у суду општине
лелићке, 5. Априла 1900.

Вештачки извиђај

по спору Марка Ђурића, земљ. олд.

вештаци

Милоје Лукић
Петар Секулић
Јанко Бркић

због накнаде штете.

вештачењу присуствовали

Писар

Кмет

Изашли смо на лице места, где је тужилац подигао плот — ограду и нашли смо: да је за ово употребио 356 проштаца. Грађа је нова и скоро исечена. Плот је преплетен прућем. Оценили смо да исечена грађа вреди 40 динара и да је изгубљено две наднице око заграда, и исте смо ценили по 3 динара. Дакле нашли смо да је тужилац оштећен са 46 динара.

Вештачење смо извршили у присуству парничара.

Тужени није противу вештачења ништа приметио, а тужилац је изјавио да су вештаци врло мало ценили сечу шуме. парничари вештаци

оверава

Писар

Кмет

Рађено у суду општине
лелићке, 12. Априла 1900 г.

(стави главу белешке онакву каква је и прва)

На рочишту су парничари и сведоци.

Прочитана је тужба са ранијим судским радом, а затим и судски извиђај.

Испит сведока

I Милан Илић зем. стар 42 године, способан, каза: Знам да је тужилац ову своју ограду живичио пре 5—6 година. После извесног времена, када је ограда већ била прилично оживичена, жалио ми се тужени на самоме лицу места, да му је тужилац оградом заузео његово земљиште, показујући ми тада и куда би имао да иде склад. Да ли има заузећа или не, не знам. Заклећу се.

II. Негован Марић има 64 године, способан, каза у свему као и први сведок.

Тужилац тражи да се сведоци на своје исказе заједно, јер нису хтели да осведоче онако како знају да је у ствари. Сведоци су заклети.

Судски разлози

Тужилац је поднетом пресудом доказао, да га је тужени оштетио тиме, што му је искрчио живу ограду. Ово је довољан доказ, да му је тужени одговарао за штету, што је морао нову ограду дизати. Тужени својим сведоцима, а ни са чим другим није могао доказати заузеће, од стране туженог. Када се још узме у обзир и та околност, да ограда постоји пре 5 до 6 година, онда је јасно да је тужени могао то заузеће доказивати код суда, но он то није чинио. Вештачењем је нађено, да штета износи вредност до 46 динара. Толика се сума тужиоцу има и досудити, са парничним трошковима. Зато суд као надлежан § 6. и 13. грађ. пост.

Пресуђује

Да тужени на име накнаде штете плати 46 динара, да му накнади 15 динара на име плаћене дијурне вештацима; да му накнади плаћену таксу у 5:60 динара, и на име трошка и дангубе десет динара, и сведоцима по 3 динара дангубе.

Пресуда саопштена одмах јавно у суду.

Од суда општ. лелићке, 12. априла 1900 г. М... у Лелићу.

Писар

Председник суда
Кметови

ИЗ. Заведи белешке у протокол суђења.

* * *

Одговори на задатак

На задатак у 18. и 19. броју нашег листа одговорили су правилно ови општ. писари:

Никола Митић писар општ. душничке
Ђорђе Лукић писар општ. лужничке
Лука Н. Петровић писар општ. глибовачке
Миладин А. Ђурђевић писар општ. дубачке
Владимир Милојковић писар општ. орешковачке
Живојин Ј. Шобић писар општ. липолишке
Милорад А. Златојевић писар општ. конаревске
Михаило Зекић писар општ. засавичке

Љубомир Ђ. Јовановић писар општ. градачке, који су се изјаснили, да је решење суда општине ивањичке, по забрани за обезбеду кирије у 204 динара, на захтев дужника, а за обезбеду кирије газди, неправилно. Доиста општински суд није могао наредити попис, на прост захтев дужника, када газда од добра то не тражи, а нарочито, кад је сума од 204 дин. Дужник је овде могао доћи суду, са захтевом за попис, знајући

можда, да се газда већ обратио са својим захтевом надлежном суду, па да би избегао последице, које отуда потичу он овај акт суду предаје. Могло би бити равнања по §. 6. тач. в. грађ. поступка, али зато је нужан предстанак суду од обе парничне стране. Тога овде није било.

Горњи писари, који су одговорили, да је пресуда суда општ. крушевачке, у спору Николе Петровића, противу Михаила Митића, правилна, такође су правилно схватили судску радњу, када су се изјаснили, да је пресуда на закону основана.

С К И Т Н И Ц Е

(В. Отомар).

Широк, прашљив друм, који води из града у шуму.

Свуда је широка равна. Прекрасно време и летње до по дне.

Друмом корача човек. Могло би се рећи, да је у најбољим годинама. Али изгледа врло бедно и спољашност му је занемарена. Лице за дуго необријано, а одело прикупљено Бог те пита откуд. Па и покрет му је мало свеж и час по, па би се уставео. Изгледа, као да би већ радо био у шуми, али му се не хита. Бар се неће ознојити. Корача са спокојством филозофа а и сунце исто тако понајлак спеша својим путем. Топлота осваја.

Најзад стиже до шуме. Друм и прокопи по странама тону у хладу а мирисна свежина запахну путника. Хотијаше сићи с пута, али бистри му поглед назре у даљини другог човека, који му изгледаше познат и неодређени осећај колегијалности крену га на даљи ход.

Тај човек, који отпочиваше у густој хладу, беше збиља његов познаник. »А то је Вена«, рече сам себи.

Вена као да спаваше, или се тако само претвараше. Наш му путник приступи и смаче капу с очију.

»До врага«, прогунђа лештина, отварајући очи. »А где, то си ти, Франто? Куда си кренуо?«

»Идем из болнице«, одговара Франта и седе на земљу. »А ти?«

»Пустише ме из затвора«, одговара Вена и гради се, као да је вољан опет заспати.

За време наступеле паузе пружа се Франта покрај друга. Извади лулу, напуни је и запали. Пуши тако неко време, докле га дуван не поче гушити и он стаде кашљати. Вена мрзовољно отвори очи, рече: Ето шта си добио у болници. Не можеш више ни дуван да подносиш.«

И како га узбуди мисао, посади се и прохте му се да говори. »Та господа из вароши — то су!« припрети песницом у даљину.

»Тако је, рече Франта. »Кад би хтели примити човека зими, да се згреје и исхрани, а не да им идем лети, кад је свуда лепо, као што је и овде.«

»А од чега си боловао?« упита Вена.

»А Бог ће знати! Веле ми, да много пијем« одговори Франта па прште у смех, докле га кашаљ не пресече. »Кажу, да ово шкоди«, настави, па извади из џепа боцу.

»О, ти доктори,« прећаше Вена. Кад је човеку најгоре, њима је онда најбоље.«

»Дајде то амо«, додаде одмах мирније, па се прихвати боце. Напи се по вољи, па онда доби вољу за причање.

»А знаш ли, болан, шта ти је са мном било?« и очима упињи у Франту. —

»Моја жена служила је у вароши код једнога опет таког. Но већ знаш их каки су. Добро јој беше тамо и знатно се поправила. Меса доста, дакле — добро се најде и то је то. Газди опет дође у вољу да се с њом нашали. Али некако деси се белај, те му не би до шале. Сети се он да му је у кући нечега нестало; нешто златно, како он и одмах њу окриви. Она плачући дотрча к мени. Ја ти дојурим господину и онако у четири ока, мало га — — одмах је добио у лицу живљу боју а мене ти због тога затворише. Шта сам ту ја био крив?«

»Тако ти је то«, промрмори Франта, па се прихвати боце. »Човек да не пије ни онда, кад је жедан.«

Пину још ракије, па спусти боцу крај себе. »Ала је то врућина«, додаде за тим. »А јак ваздух.«

»Ја мислим, да би ти спавао«, упаде му Вена у реч. »Та они у болници, лепо су те излечили! Лези, жими. Ја ћу ти, ево, прострети капут, па мало продремај.«

Франта га послуша, па се пружа по земљи.

»Ту лулу дај да ти причувам«, додаде Вена. Франта му је даде, па одмах заспа.

Вена очисти лулу, напуни је свежим дуваном, па примаче к себи боцу с ракијом. Његов другар могаше безбрижно отпочивати.

И седећи ту тако и уживајући у дувану, смотри на другом крају шуме, како друмом корача ђак с књигом. Да је то ђак одмах се сетио.

Дечко корачаше понајлак у варош. Беше пред испит зрелости, па се за њ' припремаше.

Mememento nostri domine in gravi isto corpore qui es defensor anime adesto nobis domine. Да једном носи ђаво тај латински језик мишљаше ђак, па се ухвати за главу. Радије би трчао за лептирима.

Али, Цезар, Овид, Тацитус и други: шта би томе рекли? Их, та како гласи она реченица, што ми јуче рече професор у школи? Illumina nunc rectore — не, то је нешто друго. Али како! Удари се у чело па стаде. И како тако гледаше у земљу, као да свуда тражи латинску мудрост, румене јагоде осмејкиваху се на њ' с обе стране друма. Пређе и узбра неколико дрхтавом руком. А маховина је тако влажна. Роса. Или је прошле ноћи падала киша. Па ето и печурака никлих.

Тешком муком оте се ђак дражима шуме. Нека пред вече, говораше, после учења.

Али нешто скептички одјекну у њему. До пред вече све ће то проћи... То крсно јутро неће се више повратити. Само докле испите отараси — док буде слободан, радоваше се у мислима.

У томе му се остави поглед на двојици скитача у хладу и лако га се дотаче нека завист. Како им је добро у оном благовању!

Али само док отараси испит зрелости и постане велики господин. А то ће бити, због тога и учи латински.

Тиме побуђен а још више страхом од времена које протицаше, ђак продужи даље пут и ту, иза шуме, виде варош, где ће му се решити будућност. —

Вена га је пратио тупим погледом све док се није изгубио. У том смотри зеца, где искочи из луга. Лептири полетаху тамо-амо. И сунце се уздизаше над шумом.

Зећ је скитница, па и лептир и сунце,« говораше Вена сам за се; кад доврши, истресе лулу, па прилеже на земљу крај Франте.

И с том философијом он заспа.

Годечевац.

ЗЛОЧИН И КАЗНА

РОМАН Ф. М. ДОСТОЈЕВСКОГА

52

— Не, него се дивим томе, што сте ви човек и сувише погодан.

— Стога, зар, што ме грубост ваших питања не вређа? Или није тако? А... што и да ме вређа? Како сте питали, онако сам и одговарао, дода он зачудо простодушно. — Та, ја се баш готово ничим и не интересујем, хвала Богу, настави некако замишљено. — Особито сад, баш ничим се тако не занимам... Уосталом, вама је слободно да мислите да се ја вама удобравам, и тек онако, привидно, а тим пре, што се ово десио између мене и ваше сестрице, рекох вам већ и сам. Али да вам отворено кажем: врло ми је досадно! Нарочито ова три дана, тако да сам се вама чак и обрадовао... Немојте се љутити Родјоне Романовићу, али се ви мени однекуд чините страшно необичан... Како вам драго, али вас нешто гризе, а нарочито сад, то јест не баш у овом часу, него уопште сад... Е, е, нећу, нећу, не мргодите се! Та нисам ја, како се вама чини, медвед какви.

Раскољников га туборно погледа.

— Ви чак, можда и нисте никакви медвед, рече он. — А и мени се чини да сте ви из добра друштва, или бар умете у згодној прилици бити и честит човек.

— Та мене ничије мишљење особито не интересује, сухо и шта више с ниансом уображености одговори Свидригајлов,

— па онда зашто и да будем човек тривијалан, кад се под нашим климатом ово одело носи тако угодно... и особито кад се зато има и природне наклоности, дода он и опет се засмеја.

— Него слушао сам да имате овде много позваника. Еле ви сте, што кажу, човек који „има веза“. Па онда, кад је тако, откуда то да ја не могу послужитим вашим смеровима?

— Истину рекосте, ја имам познаника, прихвати Свидригајлов не одговарајући на оно главно, — сретао сам их; већ трећи дан како тумарам; и ја познајем њих, а чини ми се упознају и они мене. Оно, додуше, одевен сам уљудно, и не спадам у сиромаше; та нас је мимоишло ослобођење мужика: шуме и лугови па се приход и не губи; али... не идем ја тамо: и пре ми је додијало; идем три дана, а ником не казујем... А ето ми сад и града! То јест како је оно и заведен, молим вас? Град канцелариста и свемогућних семинариста! Одиста, нисам пређе, пре неких осам година, овде ништа много ни запазио, кад се ту оклевало... Сад се једино још надам на анатомију, ако Бог да!

— На какву анатомију?

— Па на име тих клубова, Дисота, тих ваших „поанта“, или можда још и прогреса, — него нека то и без нас буде, настави он, и опет питање, не опази. А и вољан сам бити лажа, варалица.

— А ви сте и то били?

— А зар се без тога може? Било нас је читаво друштво, најприличније, пре осам година; тек, време да нам прође; и ту су, знате ли, били све људи лепа понашања, било је и песника, и капиталиста. Па, уопште код нас, у руском друштву најбоље понашање имају они, који су били нешто, — јесте ли опазили то? Ово сам се ја сад у селу занемарио. Па ипак, стави ме у затвор, због дугова, један трговачић нежински. Тада се наша Марта Петровна, поцењкала се и откупила ме за тридесет хиљада сребрника (а дуговао сам укупно 70,000). Ја и она венчамо се по закону, и она ме одмах одведе у село као неко добро. Јер она је старија од мене за пет година. Волела ме много. Седам година не оставих села, никуд нисам одлазио. И видите, она је докуменат противу мене, на туђе име, кроз цео живот држала у тих тридесет хиљада, па да сам поумио ма у чему да се успротивим — одмах у клопку! И учинила би она то! Јер код жена све се заједно налази удружено.

— А да нема доказа ви би умакли.

— Не знам како да вам кажем. Тај докуменат готово ми није сметао. Није ми се никуда ни ишло одатле, а Марта Петровна ме два пут и сама позивала да идемо изван земље, видела је како чамим. Па шта! За што! Ја сам и раније путовао изван земље, па ми је увек тамо било тешко и мучно. Гледати зору, залив напуљски, море, и некако је ипак тужно! Најгоре је што се доиста све за нечим тугује. Не, боље је на завичају: ту бар за све се може други окривити, а себе оправдати. Ја бих, могућно је, сада пошао у експедицију на северни пол, јер j ai le vin mauvais, и гнусно ми је да пијем, а осим вина друго ништа и не остаје. Огледао сам. А шта то говоре, хоће Берг у недељу из Јусупове баште да се успе на огромној лопти, па тражи сапутнике, за плату; је ли то истина?

— Па, ви бисте се пели у ваздух?

— Ја? Не... онако, промрља Свидригајлов одиста као замишљен.

„Доиста он, или не“? помисли Раскољников.

— Не, докуменат ми није сметао, настави Свидригајлов с омишљањем, — него ја сам не хтедох село да остављам. Биће скоро година какс ми је Марта Петровна о мом имендану вратила тај докуменат и још уз то поклонила знатну суму. Јер она је имала капитал. „Видите, како имам вере у вас, Аркадије Ивановићу“, — баш тако се изразила. Ви не верујете да се тако изразила? А знате ли да сам ја у селу постао ваљан и честит газда; знају ме у свој околини. И књиге сам водио. Испрва је Марта Петровна одобравала, а после страховала да не изучим нашапет.

— Како изгледа вама је веома тешко без Марте Петровне.

— Мени? Може бити. Одиста, може бити. Него, збиља, верујете ли ви у привиђења?

— У каква привиђења?

— У обична привиђења.

— А ви верујете?

— Па можда и не, pour vous plaire... То јест не стога што их нема.

— Него се ваљда не јављају.

Свидригајлов га погледа некако чудно.

— Марта Петровна изволи долазити, — изусте он развлачећи усне у неки необичан осмех.

— Како то изволи долазити?

— Три пут је већ долазила, похађала ме. Први пут видех је на сами дан сахране, на један час после погребца. То је било у очи мога поласка овамо. Други пут — после три дана, у расвитак, на путу, на станици Мале Вишере; а трећи пут, на два часа после тога, у своме стану, у соби; сам сам био.

— Очигледно?

— Потпуно. Сва три пута очигледно! Дође, проговори мало, па изиђе на врата. Па се чак поготову и чује.

— С тога сам ја и мислио да се с вама морало нешто тако догодити! рече наједном Раскољников. У истом тренутку и зачуди томе што рече. Био је веома узбуђен.

— Тако! То сте ви помислили? упита Свидригајлов зачуђено. — Истина! Е па зар вам нисам говорио да међу нама има нешто заједничко, а?

— Нисте ви то никад казивали! оштро и узбуђено одговори Раскољников.

— Нисам казивао?

— Нисте.

— Мени се чини да јесам. Кад сам ономадне ишао и видео како лежите затворених очију, а сами се тек овако чините, ја тад и рекох сам себи: „ето, ово је баш он!“

— Како то: баш он? Шта то ви говорите? викну Раскољников.

— Шта, о чему? Та, управо, не знам о шта, о чему... искрено и некако збуњен промрља Свидригајлов.

— Ћутаху мало. Оба се гледаху очи у очи.

— Све је то којешта! викне Раскољников зловољно. — Па шта вам каже када долази?

— Она? Замислите све саме пуке ситнице, и чудите се; то ме баш и љути. Први пут је ушла (ја сам, знате, био заморен: опело, со свјатими упокој, па онда спровод, па за покој душе, и замислио сам се), ушла на врата, вели: „Ви, Аркадије Ивановићу, данас за послом, па сте и заборавили да навијете часовник у трпезарији.“ Додуше јест, ја сам тај часовник навијао сваке недеље за свих седам година; кад год заборавим она ме вазда подсећала. Сутра дан ја већ путујем овамо. У расвитак стигнем на станицу, — преко ноћ сам спавао мало, изломљен, очи послане, — узмем кафу; погледам, кад наједном а поред мене седи Марта Петровна, држи карте. „Хоћете ли да вам пута ради мало погатам, Аркадије Ивановићу?“ А била је вештакиња у гатању.

— Е, не могу себи опростити што ми није гатала. Уплашио сам се, и побегао. Данас ја седим после најгорег ручка из кухиње, с тешким желуцем, седим пушим, кад одједном ево опет Марте Петровне, улази сва нагиздана, у новој зеленој свили, с предугим „здромо, Аркадије Ивановићу! Како вам се свиђа моја хаљина? Аниска таку не би умела сашити.“ (Аниска је шваља у нашем селу, пређе је била племићка сељанка, није ишла у Москву да изучи посао, лепушкаста девојчица). Стоји, врти се преда мном. Ја разгледам хаљину, па онда пажљиво, врло, врло пажљиво јој загледам у лице: „Ви волите, велим, Марта Петровна, због таквих ситница да ми долазите, да се узнемирујем?“ — „Ах, боже мој, баћушка, тебе већ није могућно ни узнемирити.“ Рекох, да бих је као дарнуо: „Хоћу да се женим, Марто Петровна.“ — То ви можете Аркадије Ивановићу; не чини вам много части то, што нисте још прву жену ни сахранили, а већ идете да тражите другу. Па бар да сте добро изабрали него, знам ја, није ни себи ни другоме, само тек да вам се добри људи смеју.“ Рече на оде, а повлаком својим чисто пушти. Зар је то којешта, а?

— Али, уосталом, можда ви све то лажете? одзове се Раскољников.

— Ретко ја лажем, одговори Свидригајлов замишљено, и као да није добро схватио колико је питање грубо било.

— Досад нисте никад виђали утворе?

— Н-не, видео сам, једанпут само у животу, пре шест година. Фиљка, мој слуга, беше умро; тек што смо га сахранили, ја се заборавим па зовнем: „Фиљка, лулу!“ — а он уђе па право оној кутији где ми луле стоје. Седим, мислим: „То се он мени свети“, јер, баш пред смрт његову ми смо се веома

посвадили. — „Како ти смеш, рекох, с подераним лактовима да ми приступаш, — напоље, неваљалче!“ Он се окрете, изиђе, и више није долазио. Марти Петровној нисам тада ништа казивао. Кад смо хтели помен да му учинимо онда признам.

— Идите ви лекару.

— Ја знам и без вас да нисам здрав, ма да, одиста, не знам ни сам шта ми је; ја мислим тако да сам заиста здравији од вас петорице. Нисам вас питао о томе, него да ли верујете или не верујете да се утворе јављају? Питао сам вас: верујете ли ви да их има?

— Не, ништа не верујем! с неком чак љутњом узвикну Раскољников.

— Па сад ето шта обично веле! мрмља Свидригајлов као за се гледећи у страну и сагнувши мало главу. — Они веле: ти си свакако болестан, па и то што видиш јесте просто само болестан занос“. Ту нема строге логике. Пристају на то, да се привиђења појављују само онима који су болесни; али то доказује само толико, да се привиђења једино болеснима могу приказивати, али не доказује и то, да привиђења и не постоје.

(Наставиће се).

ПОТ Е Р А

Алексије Лазовић из Роженства, окр. ужичког, осуђеник београдског казног завода бр. 4416. у друштву са Трифком Јовковићем и Радованом Вајовићем побегао је ноћу између 28. и 29. маја ове године са рада из Топчидера, где је био одређен да чува волове топчидерске економије. Осуђен је као малољетан на три године затвора, зато, што је 25. априла прошле године убио ножем Радована Ковачевића из истог места. Њему је 18 година, смеђ, образа округлих, стаса средњег.

Управа београд. казног завода, актом бр. 3132 моли све полицијске власти да Аксентија живо потраже и нађеног њој стражарно спроведу.

Исти се може спровести и Управи града Београда, с позивом на број 12351.

Радован Вајовић из Раге, ср. пожешког, окр. ужичког, осуђеник београдског казног завода бр. 4524. ноћу између 28. и 29. пр. мес. побегао је са рада из Топчидера у друштву са осуђеницима Трифком Јовковићем и Аксентијем Лазовићем. Радовану је 22 год., смеђ, образа округлих, стаса средњег. Осуђен је на две године робије у лакој окову, зато, што је ноћу између 25. и 26. марта прошле 1899. г., у друштву са још двојцом, провалио зграду Вељка Сидића из Северова у истом срезу и одагле покрао му разне ствари.

Управа поменутог казног завода, актом бр. 3132 моли полиц. власти да Радована потраже и њој стражарно упуте. Он се може спровести и Управи града Београда с позивом на њен акт од 30. прошлог месеца под бројем 12351.

Трифко Јовковић из Рожаца, окр. рудничког, осуђеник београдског казног завода бр. 236. побегао је ноћу између

28. и 29. маја ове год. са рада из Топчидера, где је чувао стоку топчидерске економије. Трифко је осуђен на двадесет година робије у тешком окову, зато, 1, што је 25. августа 1891. год. у друштву са још двојцом код манастира Никоље, тукао Светозара Љубичића тежака из Рожаца и тиме му нанео тешку телесну повреду, и 2, што је 11. септембра исте године, убио сикиром старешину манастира Никоље, покојног Теодосија. Трифко је од досуђене казне издржао 8 година 5 месеци и 6 дана, а 10 година опроштено му

је путем највише милости. Остало му је да издржи још само 1 год. 6 месеца и 24 дана. Њему је 34 год., у опште плав, дугих образа. Управа београд. казног завода актом бр. 3132 моли све полиц. власти, да Трифка живо потраже и нађеног њој стражарно спроведу. Исти се може спровести и Упр. гр. Београда с позивом на бр. 12351.

Награда. У вези наше потернице изнете у 20 и 21 броју „Полиц. Гласника“ на стр. 160. и 168. овдаш. аустро-угарски консулат, расписује 600 круна награде онеме, који пронађе или прокаже Игњата Бечки. Акт Упр. гр. Београда бр. 12374.

Т Р А Ж И С Е

Станко Арсић, сељак из Криве Реке у Турској, досељеник у Рувковцима, среза јабланичког, окр. врањског, још пре 10 година пребегав је натраг у Турску, оставив овамо своју венчану жену. Сад, пре кратког времена Станко је понова прешао из Турске у Србију, и собом довео другу жену са којом се у Турској венчао. Кад се сазнало за ову његову кривицу, која је казнима по § 203, кав. закона, он је код суда општине бучуметске притворен, али он улучи прилику и из притвора побегне. Начелство округа врањског, актом од 23. маја тек. г. бр. 8300.. моли све полицијске власти да Станка у своме кругу потраже и њему стражарно спроведу. — Станко је раста средњег, дежмекаст, има му око 40 година, косе проседе, очију црних, лица округла, у опште црномањаст; на себи је имао гуњче и чакшире од црног сукна и црвени сукнени јелек, на глави белу капу арнаутску, на ногама пресне опанке. Пронађени Станко може се спровести и Управи гр. Београда с позивом на бр. 12283.

УХВАЋЕН

Радован Миловановић, из Вошаца, осуђеник београдског казног завода под бр. 444., чију смо слику донели у потерници 21. броја на страни 168. нашега листа, ухваћен је. Према томе престаје потреба за његово даље тражење. Акт Управе града Београда бр. 12352.

ИЗЈАВЕ, ПОРУКЕ И ОДГОВОРИ УРЕДНИШТВА

Поверенике наше молимо да нам претплату што пре пошљу за II полгође. Од оних, што још нису послали ни за I, очекујемо да што скорије пошљу за целу годину.

Још неколико повереника нису послали обрачуи за овогодишњи „Полицајац“; молимо их да то учине.

В. у Лаз. Примили смо слику и опис. Како није могла ући у прошли број, ми смо је задржали до пресуде. Хвала на напњи и труду.